

ALTIN ÇİÇEKLİ KIZ

Pınar VARDAR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; piler berber iken, develer tellal iken, ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken yaşlı mı yaşlı bir karı koca varmış. Bunlar güneşin hiç batmadığı Altındağ'da; ağaçların arasında, rengârenk çiçeklerin süslediği, yüzlerce kuş seslerinin dalgalandığı bu huzur vadisinde, mutlu mesut yaşarlarmış. Bu yaşlı karı kocanın güzeller güzeli bir kızı varmış. Perileri bile kıskandıracak güzellikte olan bu kız, evlilik yaşı geldiği hâlde evlenmeyip anne ve babasına bakabilmek için dağdan odun toplayıp satarmış.

Bir gün, Altındağ'da yaşayan bu üç kişilik ailenin başına çok kötü bir olay gelmiş. Altındağ'da yangın çıkmış. Kızın yaşlı olan anne ve babası: “Kızım, biz bu yangından kaçamayız. Sen bu tohumu al ve hemen buradan git” demişler. Kız ne kadar ben sizi bırakmam dediyse de anne ve babası onu zorla ikna etmişler.

Peri kadar güzel kız, kırmızı kesenin içindeki tohumu alıp gözyaşları içinde aşağı yaylada yaşayan teyzesinin yanına gitmiş. Güzel kız; anne ve babasından ayrılmanın üzüntüsüyle perişan, hep ağlamaklı, teyzesi ne derse onu yapmaya başlamış. Koca koca tarlalara buğday ektirmiş teyzesi. Olgunlaşınca da onları biçmesini istemiş. Gözünde hiç yaş bitmeyen güzel kız, teyzesinin öfkeden kararan yüzüne kara kara bakarmış.

Buğday tohumlarını ekerken anne ve babasının ona verdiği tohum aklına gelmiş. Yastığının astarına sakladığı kırmızı keseden o bir tanecik tohumu eline almış. Evirmiş çevirmiş. “Seni annemle babam bana verdi. Tek hatıra sensin bana” demiş. Ertesi sabah erkenden tohumu alıp toprak bir saksının içine ekmiş. Her sabah uyanır, etrafına bakınır ve teyzesinden gizlice evin bahçe duvarının dibine koyduğu saksının yanına gidermiş. Saksının yanına

gittiğinde içini muhteşem bir huzur kaplar, yüzünde güller açmış. Sanki annesini ve babasını görür gibi hissedermiş. Onların sevgisi kalbinde hep pır pır edermiş. Her sabah, annesinin onu sevdiği gibi “*utûtûm utûtûm*” diye tohumu o güzel parmaklarından akıttığı bal kadar tatlı suyla suluyormuş. Tohum az zaman sonra buğdaylarla birlikte filizlenmiş.

“Dere gibi hoşafklar, tepe gibi pilavlar, kolum gibi dolmalar, budum gibi sarmalar” olsa bir türlü doymak bilmeyen kara suratlı teyzesi -Allah kalbine iyilik versin- sanki iki yüz senedir yaşıyor da hiç yaşamamış gibi aç gözlüymüş. Kızı da aynı kendisi gibi “Akdeniz yağ olsa, Karadeniz bal olsa karnımızın bir tarafını doldurmaz. Ya bir kaz dolması ya bir ördek kızartması olsa belki doyarız” der, günlerini sadece yeme içmeyle geçirirlermiş. Tarla işleri yetmezmiş gibi evin diğer işlerini de hem yetim hem öksüz bu kızcağıza yaptırılmış.

Periler kadar güzel olan bu kızcağız; gidecek başka yeri olmadığından sesini çıkartmaz, teselliye annesinin ve babasının verdiği tohumdan yeşeren çiçekte bulurmuş. Her sabah ilk işi, çiçeğini sulayıp “*Utûtûm utûtûm kim ekti seni, kim baktı seni*” deyip sevmek olurmuş.

Bir gün ekinleri orakla biçip rüzgârla harman ettikten sonra öğle vakti, güneş tam tepedeyken çiçeğine gidip “*Utûtûm utûtûm kim ekti seni, kim baktı seni*” deyip onu yine sevgiyle okşamış. Çiçeği “*Sen ektin beni, sen baktın beni*” diye dile gelip şingır şingır altın dökmüş. Güzeller güzeli kız hem çok korkmuş hem çok şaşırılmış. Çiçeğin dibine dökülen altınları hemen toplayıp cebine koymuş. Eve girer girmez de aynı tohumunu gizlediği gibi yastığının astarına saklamış.

Bu güzel kız her gün öğlen saati güneş tam tepedeyken çiçeğinin yanına gidip “*Utûtûm utûtûm kim ekti seni, kim baktı seni*” der, çiçeği de “*Sen ektin beni, sen baktın beni*” deyip şingır şingır altın dökermiş.

Güzeller güzeli kızın yaşadığı bu güzel yaylada teyzesinin zulmü yüzünden günleri hep sıkıntılı geçermiş. Bir gün tellal gelip padişahın bir rüya gördüğünü söylemiş. Rüyasında sarayında bir yangın çıktığını ve yangında üç oğlunun kaftanının tutuştuğunu, ikisinin söndürüldüğü ama en küçük oğlunun kaftanının yandığını görmüş. Sarayın rüya tabircileri en küçük şehzadenin bir hastalık yüzünden öleceğini söylemişler. Gerçekten de az zaman sonra küçük şehzade hastalanmış. Saray doktorları, küçük şehzadenin hastalığının tek çaresinin yanmış olan Altındağ’da yetişen bir çiçeğin tohumunda olduğunu söylemişler.

Altındağ yanmış ve onun tüm çiçekleri de. Padişah çaresizlik içinde ülkesine haber salmış. Eğer oğlunun derdine derman olacak çiçeği bulup getiren olursa küçük şehzadeyi onunla evlendireceğini ve tüm varını yoğunu ona vereceğini vadedmiş.

Kara suratlı teyzeyi ve kızını bir telaş almış. Küçük şehzadeyi ne yapabilirler de hastalıktan kurtarılır diye düşünmeye başlamışlar. Teyzesinin derdi; şehzadeyi hastalıktan kurtarmak değil, kızını saraya sultan yapmaktır.

Güzel kız tellalın getirdiği haberi duyar duymaz hemen çiçeğinin yanıtı gitmiş. Teyzesi onu takip edip bahçedeki bir ağacın arkasına saklanmış. Güneş yine tam tepedeymiş. Kızcağız o pespembe elleriyle çiçeğini okşarken “Utütüm utütüm kim ekti seni, kim baktı seni” deyip parmaklarından akan ballı suyla toprağını sulamış. Çiçeği de yine “Sen ektin beni, sen baktın beni” deyip şingir şingir altın dökmeye başlamış.

Olan biteni gören teyzesi hemen yanına koşup kolundan tuttuğu gibi bahçenin öbür tarafına savurmuş kızını. Sonra da çiçeği kaptığı gibi, eve gidip kendi kızına gördüklerini anlatmış. İkisi orada bir plan yapıp hiç vakit kaybetmeden çiçeği padişaha götürmeyi kararlaştırmışlar. Altın döken çiçeği at arabasına koymuşlar. Güzel kızın ellerini ve ayaklarını bağlayıp onu da arabaya oturtmuşlar. Hep beraber hızlıca sarayın yolunu tutmuşlar. Güzel kız sanmış ki onu da saraya götürecekler fakat kara suratlı teyzesi ve kızını dereye geldiklerinde onu arabadan tekmeyle aşağıya yuvarlayıp azgın suların içine atmışlar.

Akşamüzeri saraya büyük bir heyecanla varan teyze ve kızını, çiçeği padişaha sunmak için can atıyorlarmış. Padişah onları huzuruna çağırılmış. “Gösterin bakalım oğluma can olacak çiçeği” demiş. Kız, annesinin öğrettiği gibi ezberlediği sözleri sıralamış padişahın önünde. “Utütüm utütüm kim ekti seni, kim baktı seni” demiş. Çiçek “Sen ekmedin beni, sen bakmadın beni” deyip patır patır keçi boku dökmüş. Padişah buna çok sinirlenmiş. “Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?” deyip onları kovalamış. Kara suratlı teyze ve kızını padişahın bin bir özür dileyip biraz müddet ve bir şans daha istemiş. Ertesi sabah tekrar padişahın huzuruna çıkarılmışlar. Kız yine çiçeği okşayarak “Utütüm utütüm kim ekti seni, kim baktı seni” demiş. Çiçek yine “Sen ekmedin beni, sen bakmadın beni” deyip patır patır keçi boku dökmüş. Padişah, analı kızlı ikisini de zindana attirmiş.

Bu olanlar yüzünden saray birbirine karışmış. Tüm ahali ağlamaklı, “Şimdi küçük şehzade ölecek mi?” derken avludan içeriye padişahın büyük

oğlu girmiş. Atının üzerinde güzeller güzeli bir kız duruyormuş. Büyük şehzade babasına; kardeşini iyileştirecek çiçeği ararken, bu kızı deli gibi akan derenin içinde sürüklenirken görüp kurtardığını söylemiş. Kız başından geçenleri büyük şehzadeye anlattığı gibi padişaha da anlatmış. Padişah muhafızlara hemen çiçeği getirmelerini emretmiş.

Öğlen olmuş, güneş tam tepede yerini almış. Güzel kız çiçeğine kavuşmanın sevinciyle onu şefkatle okşayarak, “Utûtüm utûtüm kim ekti seni, kim baktı seni” deyip parmaklarından akan ballı suyla sulamış. Çiçeği “Sen ektin beni, sen baktın beni” deyip şingır şingır altın dökmeye başlamış. Padişah ve yanında bulunurlar hayretle çiçeğe bakıp mutluluktan birbirlerine sarılıp sevinç gözyaşları dökmüşler. Padişah “Durun bakalım, hani bu çiçeğin tohumu” demiş. Güzel kız; bu çiçeğin şifasının tohumunda olmadığını, asıl şifanın şefkatli parmaklarından damlayan ballı suda olduğunu söylemiş.

Hep birlikte küçük şehzadenin odasına girmişler. İnce bir fidan gibi yatan şehzadenin baş ucuna gelmişler. Güzel kız şefkatli parmaklarından damlayan ballı suyu “Dudağında bal olayım, gönlünde gül olayım, varında var, yoğunda yok olayım” diyerek şehzadenin dudaklarına sürmüş. Küçük şehzade nurla nurlanmış. Güneş gibi parlamış. Kuruyan yüzü, ak pak olmuş. Gözlerini açmış. Karşısında Altındağ’ın güzeller güzeli kızını görüp ona oracıkta âşık olmuş. Padişah, kendisini bu güzel kızın iyileştirdiğini söylemiş. Elleri birbirlerine kenetleyip dua etmiş.

İkisine kır gün, kırk gece düğün dernek yapmışlar. Yiyip, içip eğlenmişler. Her öğlen, güneş tam tepedeyken güzeller güzeli sultan “Utûtüm utûtüm kim ekti seni, kim baktı seni” deyip parmaklarından akan ballı suyla sularmış çiçeğini. Çiçeği “Sen ektin beni, sen baktın beni” deyip şingır şingır altın dökermiş. Sonsuza kadar çiçeğin döktüğü altınlarla ülkeleri ve kendileri ferah içinde bal tadında yaşamışlar...